

**Niin Jesus sanoi niille Juudalaisille, jotka hänen uskoivat: jos te pysytte minun puheessani, niin te totisesti minun opetuslapseni olette. Ja teidän pitää totuuden ymmärtämän, ja totuuden pitää teidät vapahtaman. Niin he vastasivat häntä: me olemme Abrahamin siemen, emmekä ole koskaan kenenkään orjina olleet; kuinka siis sinä sanot: teidän pitää vapaiksi tuleman? Jesus vastasi heitä ja sanoi: totisesti, totisesti sanon minä teille: jokainen, joka tekee syntiä, hän on synnin orja. Jos siis Poika teidät vapaiksi tekee, niin te totisesti olette vapaat. Joh. 8: 31-34, 36**

Me kuulemme näistä Vapahtajan sanoista, jotka ovat kirjoitettuna Johanneksen evankeliumin 8. luvussa ja 31. ja seuraavissa värssyissä, että ihminen on luonnostaan synnin orja. Mutta juutalaiset, joilla oli kuollut usko pääkallossa, koska Johannes selvästi sanoo, että Jeesus sanoi niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen, nämä juutalaiset eivät ymmärtäneet, että Vapahtaja puhui heille hengellisestä orjuudesta. Nämä juutalaiset olivat siinä käsityksessä, että koska he olivat Aabrahamin siemenestä ja niin ollen polveutuivat kanta-isästä, joka oli sekä hengellisesti että ruumiillisesti vapaa, niin Vapahtaja ei voinut sanoa heitä orjiksi, koska he oman käsityksensä mukaan eivät olleet äpärinä syntyneet. Sillä kun Vapahtaja sanoi, että he olivat synnin orjia, vaikka he polveutuivatkin Aabrahamista, niin eivät juutalaiset tunnustaneet olevansa hengellisessäkään merkityksessä synnin orjia. Sillä he sanoivat: Me emme ole äpärinä syntyneet. Meillä on Isä, nimittäin Jumala.

Heidän käsityksensä mukaan Vapahtaja ei voinut kutsua heitä orjiksi hengellisessä eikä ruumiillisessa suhteessa, sillä ennen kaikkea he polveutuivat Aabrahamista, joka sekä hengellisessä että ruumiillisessa suhteessa oli vapaana syntynyt mies. Mutta joskaan Aabrahamin jumalanpelkoa ei voitu lukea ansioksi hänen jälkeläisilleen, niin Vapahtajan olisi kuitenkin pitänyt ottaa huomioon heidän oma siveytensä ja jumalanpelkonsa, koska he eivät myöskään hengellisessä suhteessa olleet syntyneet äpärinä, siitä syystä, että Jumala oli heidän isänsä. Ja tämä perustui siihen, että heidät oli jo lapsena otettu Jumalan armonliittoon ympärileikkauksessa. Ja sitten he olivat noudattaneet kaikkea sitä, mikä kuului vanhan liiton<sup>1</sup> uskontunnustukseen. He olivat käyneet vireästi kirkossa, pyhittäneet sapatin, välttäneet epäjumalanpalvelusta. Sanalla sanottuna. He olivat täyttäneet kaikki uskonnon vaatimat toimet ja säännöt, jotka Jumala oli säättänyt heille Mooseksen laissa. Kuinka sitten Jeesus nasaretilainen, joka itse oli halvasta suvusta syntynyt, ja sitä paitsi jäänyt kokonaan osattomaksi kasvatuksesta, koulutuksesta ja papiksi vihkimisestä, julkesi kutsua Jumalan kansaa orjiksi? Ruumiin puolesta he eivät olleet orjia, koska he olivat kristillisistä ja vapaana syntyneistä vanhemmista syntyneet. Ja hengellisessä suhteessa he eivät myöskään olleet niin jumalattomia kuin sen ajan ihmiset,

---

<sup>1</sup> ruotsiksi: mosaisk. Sana tarkoittaa vanhan liiton jumalanpalvelusta, mikä oli Jumalan asettama.

jotka olivat luopuneet Jumalasta kuten esimerkiksi Israel, jota profeetaat Jesaja, Hesekiel ja Hoosea kutsuivat ennen Babylonialaista vankeutta huoraksi siitä syystä, että tämä Jumalan seurakunta, jonka piti olla Vapahtajan morsian, oli käyttäytynyt Jumalaa kohtaan niin kuin avionrikkoja, sillä tämä Jumalan seurakunta ei rakastanut sitä, jota hänen piti rakastaa, nimittäin Jumalaa, Luojaansa, vaan hän rakasti maailmaa ja omaa lihaansa. Niin ollen hän oli hengellisessä suhteessa huora, joka teki huorin egyptiläisten huorimpiesten kanssa, joitten hän antoi puserrella rintojaan. Tämä tarkoittaa hengellisessä merkityksessä, että hengellinen huora, Israel, antoi synnihimojen ja lihanhalujen puserrella sydäntään, mistä syystä profeetta Jesaja (57: 3) ja profeetta Hoosea kutsuvatkin Israelin lapsia huoran lapsiksi, ja heidän äitinsä on huora, (Hoos. 2: 4). Huoran sikiöitten tavallinen osa siihen aikaan oli orjuus, koska vanhemmat eivät hoitaneet näitä lapsiaan, jotka olivat huorivuoteelta syntyneet. He joutuivat kuljeksimaan pitkin kyliä kerjäämässä, saamatta osakseen kasvatusta tai vanhempiensa huolenpitoa, ja se, joka ensiksi otti heidät palvelukseensa, teki heistä orjia.

Tästä seuraa myös hirvittävä vastuu, mikä iankaikkisuudessakin on kohtaava sellaisia vanhempia, jotka eivät tunnusta lapsiaan omikseen, vaan jättävät heidät vaille kaikkea kasvatusta ja huolenpitoa. Näiden huoran sikiöitten pitää kiroaman vanhempiaan iankaikkisuudessa, koska näitten lasten pitää maksaa vanhempiensa huoruuden syntejä nälällä, alastomuudella, köyhyydellä ja kurjuudella.

Mutta nyt eivät juutalaiset tahtoneet tunnustaa olevansa hengellisessä suhteessa huoran sikiöitä, eli että perkele oli heidän isänsä ja maailman huora, Babelin portto heidän äitinsä, koska he olivat synnin orjia. Vaan he olivat siinä käsityksessä, että heidän isänsä oli Jumala ja heidän äitinsä oli Hänen valittu morsiamensa, se kihlattu seurakunta. Ja samassa eksytyksessä haparoivat kaikki juutalaiset, joilla on kuollut usko, sillä meidän pitää panna tarkoin merkille, että Vapahtaja puhui tässä niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen. Apostoli Johannes vakuuttaa edellämainitussa raamatunpaikassa (Joh. 8: 31), että Vapahtaja puhui niitten juutalaisten kanssa, jotka uskoivat Vapahtajaan. Mutta se oli kuollut usko, joka ei voinut vapauttaa heitä synnin vallasta, koska totuus ei ollut tehnyt heitä vapaiksi.

Nyt on huomattava, ettei kukaan ole niin tarkka noudattamaan kaikkia tapoja ja seremonioita kuin juutalaiset eli niin sanotut armonvarkaat, jotka omistavat itselleen Jumalan armon ilman katumusta ja parannusta. Kun he sanoivat Vapahtajalle: Meillä on isä, nimittäin Jumala, niin he todellakin uskoivat olevansa Jumalan lapsia. Mutta mistä he olivat sen uskon saaneet, että he olivat Jumalan lapsia? Niin, sen uskon eli sen luulon he olivat saaneet isältä perkeleeltä. Ennen kaikkea he olivat saaneet sen luulon, että he olivat kristillisistä vanhemmista syntyneet. Ja koska heidän kantaisänsä Aabraham oli hurskas mies, niin juutalaiset uskoivat, että Aabrahamin hurskaus auttaisi heitä autuuteen.

Mutta koska kristillisyys muuttaa ihmisluonnon niin että Setin lapsia, joilla oli hurskas isä, kutsuttiin Jumalan lapsiksi, koska he noudattivat kuuliaisesti Jumalaa pelkäävän isänsä käskyjä ja opetuksia. Meillä on kuitenkin useita esimerkkejä jumalattomista lapsista, jotka ovat syntyneet hurskaista vanhemmista ja saaneet heiltä kasvatuksen. Esimerkiksi Israelilla oli jumalattomia lapsia, vaikka hän itse oli hurskas ja Jumalaa pelkäävänen mies. Daavidillakin oli jumalattomia lapsia, vaikka hän itse oli kristitty. Mutta kristillisyys ei valitettavasti mene perintönä, ja siksi jumalattomat lapset eivät voi luottaa vanhempiansa jumalanpelkoon.

Mutta se, jolla on kuollut usko, tahtoo kernaasti kehua itseään siitä, että hänellä on kristilliset vanhemmat. Hänellä on se käsitys tai kuvitelma, että vanhempien jumalanpelko edistää lasten autuutta. Mutta älä ollenkaan luota vanhempiesi jumalanpelkoon. Se ei auta sinua vähääkään, jos sinä et noudata heidän hyvää esimerkkiään ja opetuksiaan. Sillä Vapahtaja sanoi juutalaisille, jotka luottivat kantaisänsä Aabrahamin jumalanpelkoon: Jos te olisitte Aabrahamin lapsia, niin te tekisitte Aabrahamin töitä.

Toinen kuolleen uskon tuntomerkki on synnintunnon puuttuminen. Ne juutalaiset, jotka uskoivat Kristukseen, eivät tienneet olevansa orjia. He eivät tunteneet syvää syntiturmelustaan. He eivät siis tahtoneet tunnustaa, etteivät he hengellisessä suhteessa olleet vapaita. Maailman viisaat kyllä väittävät, että ihmisellä on vapaa tahto hengellisessä suhteessa. Mutta Paavali todistaa roomalaiskirjeen seitsemännessä luvussa, että ihmisen pitää olla orja hengellisessä suhteessa siihen asti kunnes Poika tekee hänet vapaaksi Sovinnon eli vanhurskauttamisen kautta. Hän sanoo nimittäin: Ilman lakia oli synti kuollut, mutta kun käsky tuli, niin synti virkosi ja otti minut vangiksi synnin laissa ja tappoi minut sen kautta, se on, ennen heräystä apostoli ei ollut tietoinen mistään synnistä. Hän ei edes tiennyt sitä, että oli suuri synti vainota kristityitä. Mutta kun käskysana tuli, niin se herätti minussa kaiken himon, se on, kun omatunto heräsi, silloin vasta hän tunsu pahat himot, jotka nousevat lihasta. Ja nämä pahat himot, nämä pahat ajatukset, nämä Saatanan kiusaukset, joita heränneen syntisen täytyy tuntea sisimmässään, ottavat hänet vangiksi synnin laissa, niin ettei hän voi ajatella eikä himoita muuta kuin sitä, mikä on synnillistä ja jumalatonta. Ja juuri sitä hengellinen orjuus on, että se, jolla on kuollut usko, ei voi sotia pahoja ajatuksiaan ja pahoja himojaan vastaan, vaan elää niin kuin pakana, vaikka hän uskoo olevansa kristitty.

Hän juopottelee ja uskoo, hän kiroilee ja uskoo, hän tappelee ja uskoo, hän huoraa ja uskoo, hän pitää kapakkaa ja uskoo, hän on ahne ja uskoo, hän vihaa kristityitä ja uskoo. Ja mitä hän uskoo? Jaa, sitä hän uskoo, että Jumala on armollinen, että hän tulee autuaaksi, että hän viinaporvarina, juomarina ja kiroilijana, vihamielisenä ja harhaluuloisena ja ylpeänä, raakana ja anneena, saa astua sisälle taivaan valtakuntaan ilman katumusta, ilman parannusta, ilman pyhitystä. Ja vaikka hän itse ei tahdo tunnustaa huorasikiöitään omikseen, eli huolehtia heidän kasvatuksestaan, hän kuitenkin uskoo, että

Jumala on tunnustava perkeleen huorasikiöt omiksi lapsikseen. Hän ei ensinkään tahdo tunnustaa, että hän on hengellisessä suhteessa huorasikiö: Me emme ole äpärinä syntyneet. Meillä on Isä, nimittäin Jumala. Mutta mitä Vapahtaja sanoi näille perkeleen huorasikiöille, jotka uskoivat olevansa Jumalan lapsia. Te olette siitä isästä perkeleestä. Ja te teette, mitä te olette isänne tykönä nähneet.

Kaikki tämä sopii juuri niille, joilla on kuollut usko, nimittäin, että he ovat synnin orjia ja hengellisessä suhteessa perkeleen huorasikiöitä, koska heidän isänsä, perkele, joka pusertelee sen hengellisen huoran, Israelin, rintoja, on opettanut heidät olemaan jumalasia kirkossa ja jumalattomia kapakassa, siunaamaan kirkossa ja kiroamaan kirkon takana, veisaamaan virsiä kirkossa ja laulamaan huoralauluja kirkon takana, olemaan rehellisiä kirkossa ja vilpillisiä kirkon takana, olemaan siveitä kirkossa ja huoraamaan kirkon takana. Kaiken tämän armonvaras on oppinut isältään. Sillä Vapahtaja sanoi niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen: Te teette mitä te olette nähneet isänne tykönä. Ja vaikka he aluksi eivät ymmärtäneet, mitä isää hän tarkoitti, niin Vapahtajan piti kuitenkin lopulta sanoa heille suoraan, että he olivat isästä perkeleestä, koska he kantoivat tappavaa vihaa Jeesukselle ja pyrkivät tappamaan hänet.

Tätä armonvarkaitten hengellistä vihaa he eivät tunne. Sillä he sanoivat hänelle: Kuka sinua pyytää tappaa? He eivät halunneet tunnustaa, että he kantoivat sellaista hengellistä vihaa Vapahtajalle ja hänen opetuslapsilleen. Mutta se tuli pian ilmi, että he todella tahtoivat tappaa Vapahtajan; sillä niin pian kuin Vapahtaja alkoi puhua jumalallisesta luonnostaan, he poimivat kiviä heittääkseen niillä häntä.

Itse asiassa ei sellaista ihmistä ole olemassakaan, joka ei ole kantanut vihaa Vapahtajalle. Mutta se, joka on hengellisesti sokea, ei tiedä koskaan vihanneensa Vapahtajaa. Ja siksi kaikki armonvarkaavat väittävät, että he rakastavat Vapahtajaa samalla tavoin kuin Pietari ennen lankeemusta. Mutta se tuli kuitenkin näkösälle, kun hänen uskonsa ja rakkautensa joutui koetukselle, että hän tuli petetyksi omassa sydämessään, sillä jos hänellä todella olisi ollut oikea rakkaus Vapahtajaan, niin hän ei olisi kieltänyt Häntä.

Mutta se, joka on vakavasti herännyt, tuntee todella, että hän tosiaan kantaa hengellistä vihaa Vapahtajalle, ja siitä syystä hän ei voi uskoa, että Vapahtaja voi armahtaa Isän murhaajaa, joka on syössyt oman Luojansa helvettiin. Sillä juuri niitten jumalattomien lasten tähden Vapahtajan piti kärsiä helvetin vaivoja. Herännyt ihminen tuntee myös, että hän on synnin orja, ja sen tähden hänen tulee ottaa vaarin Vapahtajan sanoista: Jos Poika tekee teidät vapaaksi, niin te totisesti olette vapaat. Pojalla on nimittäin oikeus vapauttaa orjat, jos he nimittäin tahtovat päästä vapauteen hengellisestä orjuudesta. Mutta kukaan ei voi tahtoa vapautusta, jos hän ei tunne, kuinka onneton hän on siellä, missä hänen on pakko olla perkeleen ja maailman orjana.

Se joka huokaa orjuuden ikeen alla, tahtoi mielellään päästä vapaaksi. Mutta se, joka rakastaa syntiä, pitää itseään kyllin onnellisena ollessaan synnin palvelija. Ja sellainen suuttuu heti, jos joku tulee sanomaan, että hän on orja. Me emme ole koskaan olleet kenenkään orjia, sanoivat juutalaiset. Samoin kaikki armonvarkaavat ovat siinä käsityksessä, etteivät he koskaan ole olleet synnin orjia. Mutta se, jolla on herännyt omatunto, tuntee kyllä, että hän on ollut, ja on, viheliäinen orja. Ja sen tähden hän kaipaa huokauksin, rukouksin ja kyynelin, sitä autuaallista hetkeä, jolloin Poika tekee hänet vapaaksi. Niin. Vapauteen kaipaavat kaikki katuvaiset ja parannukseen alttiit sielut, vapauteen kaipaavat kaikki onnettomat orjat, joilla on särjetty sydän.

Ja meidän tulee toivoa, että Poika tekee heidät vapaiksi, sikäli kuin he eivät tahdo pyörtää takaisin orjuuden huoneeseen, kun matka luvatulle maalle tulee heille liian pitkäksi ja vaivalloiseksi. Sillä sen, joka todella tahtoo päästä vapaaksi, pitää tehdä pitkä ja vaivalloinen matka tämän maailman korven läpi. Hänen pitää Mooseksen johdattamana vaeltaa edestakaisin sen tähden, että hän on kärsimätön ja napisee Herraa vastaan. Tämä johtuu siitä, että hän ei heti pääse perille luvatulle maalle. Omavanhurskaus ajaa häntä sinne ja tänne, vaikka hän tahtoo pian päästä luvatulle maalle. [Aamen]

—  
Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Pekka Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto /